

אילת כבר אינה מושבת עונשים שכוחת אל באוסטרליה * בניו יורק יש מקום שבו אתה יכול לשבת ולהשלות את עצמך שזה לא ניויורק * ובשווייץ אתה יכול לישון כמו ביפאן. אבל בלי גיישה

ובו בארים המשמשים את עליוז'היער. קוראים לו CAFE SHA SHA והוא נמצא ב-510 HUDSON ST. המיוחד כמסר הזה: הוא בתיקפה בעל שלושה סיגנונות. ברחוב, ממש לפני הכניסה, יש שולחנות וכיסאות לכל מי שאוהבים בתיקפה על המידרכה. אפשר לשבת שם, ואם זה בראש שלכם אפשר גם לנעוץ מבטים בכחורים היפים והפחות יפים החולפים שם, כדרכם לרחוב כריסטופר הווא. בפנים, המקום מעוצב כסיגנון שהוא מאוד אויפייני ל-VILLAGE, כגוונים של עץ טבעי וחום, ומיועד לקהל המעריף ישיבה בפנים. הסיגנון השלישי של המקום מצוי מעבר לאולם המרכזי, והוא החצר האחורית של הבניין. מעין חצר פנימית מוקפת בתים וקצת צימחיה. ניתן לראות גם קצת שמיים. זה די נדיר בניו יורק, לשבת בביתקפה לא על המדרכה, ובכל זאת לראות שמיים. אחרי שיושבים חצי שעה בחצר זו, אפשר פשוט לשכוח שאתם בניו יורק. מלבד עוגות, קפה ושתייה, המקום מציע גם סלטים נחמדים במחירים סבירים. מקום שנים לבקר בו.

מסוגל לאכול זו טונה, הייתי די מאוכזב כשלא יצא לי לראות קופסת טונה שטה מולי (לא במים מינרליים, וגם לא בשמן). אבל גם בלי פחית הטונה, המראות הנשקפים מהחלונות מהממים ביותר. זו בהחלט סיבה טובה לבקר באילת.

סיוט יפאני

זנבה

ב יקרת לא זמן ב'זנבה שכשוויץ. מה יש לומר, פשוט למות מקינאה.

זה לא בגלל העיר המרהיבה ביופיה, שהרי גם בתים שלנו יפהפיים. וזה גם לא בגלל החנויות המרהיבות שכמרכזה העיר, כי החנויות כרוכב אלנבי בתל-אביב לא פחות מרהיבות. פשוט למות מקינאה בגלל מה שמעסיק את האנשים בעיר הזאת, ומתן הראגות המטריות אותם.

שהיתי ערב בעיר, ויצאתי לבקר זוג-חברים. שלוש שעות היינו מוזמנים מאוחר יותר לארוחת-ערב אצל זוג נוסף. דקה אחרי שהגעתי, ואחרי שהחלפנו שקרים קטנים כמו "אתם נראים נהדר" ו"רוות קצת, לא?" הם סיפרו לי שהם קנו TATAMI לילדה.

אני, כמוכן, לא הגבתי. מה איכפת לי. מצירי שיקנו לילדה המפונקת שלהם חזירי-כבולת קטן (הם הרי לא קנו לה את זה מרמי-החנוכה שלי). אבל ההורים לא ויתרו וסיפרו לי את זה שוב. כשניסיתי להסביר להם שאין לי מושג מה זה, הם נראו כל-כך המומים שממש התביישתי.

מתברר שזו מיטה כסיגנון יפאני, שהיא בסיס מעץ וקש ומיוזון מיוחד, ולעסק הזה קוראים TATAMI, וזה משרה אזורית יפאנית בחדר, וזה גם בריא ויפה וכו', ואתה לא יכול להיות ז'נבאי אמיתי בלי איזה TATAMI אחד או שניים בבית.

אחרי שהזוג נרגע מהאיגנורנטיות הפרימיטיבית שלי, יצאנו לארוחת-ערב אצל הזוג האחר, ותנחשו על מה דיברנו (או יותר נכון, על מה הם דיברו) כל הערב: נכון, TATAMI פה, TATAMI שם.

ומה אומר לכם, ערב משגע היה לי. בחיים שלי לא שנאתי מילה כלשהי כמו באתו-ערב. מתברר שכל מי שהם מכירים

מאפיה למאפיה

ניו יורק

ב עת האחרונה יצא לי לכתוב רבות על ניו יורק ומיס' ערותיה, ובעצם התעלמתי כמעט לחלוטין מצורת-בילוי פופולרית לא-פחות, ואולי אף יותר, והיא בתייקפה. בתייקפה, המגשים גם ארוחות קלות, עדיפים בעיני לפעמים על ישיבה מתייבת יותר במסעדה זו או אחרת.

ניו יורק משופעת בתייקפה. לא אגזים אם אומר שכמה מאות בתייקפה פזורים ברחבי העיר הזאת. הפעם אני לוקח אתכם איתי לביקור קצר בשני מקומות

קפה אצל וניירו קייטרינג להלוויות

פופולריים, השונים שוני רב זה מזה, וממוקמים כל אחד בקצה אחר של העיר.

על בתייקפה הראשון סיפרו לי חברים ניו יורקיס, שהם אף לקחו אותי לשם. המקום קוראים VENIERO'S והוא בבעלות מיישבות וניירו האיטלקית משנת 1894 (כמעט מאה שנה בניו יורק, מה שמסביר את העובדה המוזרה, שמרבית שם אנגלית). המוסר משמש כבתייקפה, שיושבים בו, ואף במקום שבאים לקחת בו עוגות ומיני-מאפה הביתה. הוא נמצא ב-342 EAST 11 ST, בין השדרה הראשונה לשנייה, והעוגות שם הם בפיזור לא מהעולם הזה. (ברוסיה היו עוצרים אותך על שחיתות רק בגלל מחשבה על עוגות כאלה).

השמועות יודעות לספר שהמישפחה, שהיא הבעלים, היא גם מעמדי-התוחך של מאפיה הניו יורקית. אפשר לעשות אצלם הזמנות לאירועים כגון ימי-הולדת, חתונות ואף לוויית. זה רעיון נהדר לעשות קייטרינג ללוויית. צד אחד של המישפחה גורם לאירוע לקרות, ואילו צד אחר מביא את העוגות לטכס. יופי של עסק.

טוב, נעזוב שמועות ונחזור לעוגות, מי שעסוק בספירת קלוריות או בייסורי-מצפון — שלא יתקרב לשם בכלל. מי שמצפץ, או המתחיל בריאטה רק מיום הראשון הבא, זה בהחלט מקום בשבילו השווה ביקור. גם הקפה שם נהדר. מאפיה או לא מאפיה, אין סיבה לחשוש, אפשר לשבת שם בביטחה.

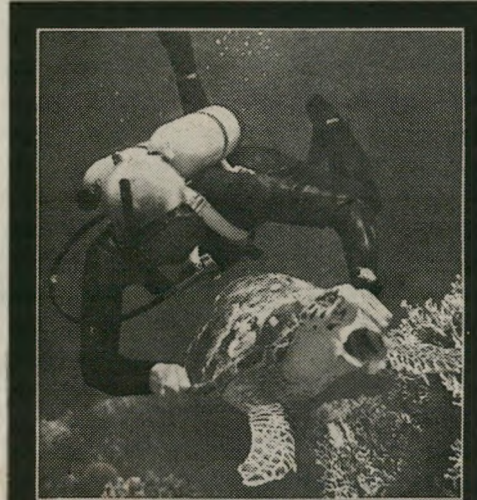
את המקום השני גיליתי די במקרה, והוא נמצא בצידה השני של העיר, בלב איזור ה-VILLAGE, מרחק מטרים ספורים מרחוב כריסטופר, שהוא הרחוב הכי "עליו" בניו יורק,

מתחת למים

אילת

ט וב, אז הייתי באילת, וזו לא סיבה לכעוס עלי, לא יררתי לשם כדי לחגוג את היריעה על הרינונה של איזור דוגמנית, ואפילו לא הוזמנתי להשתתף כמסיבת יום-הולדתה ה-49 של מרגנת תצוגות-אופנה זו או אחרת (ושהיא כבר שמונה שנים בת 49).

פשוט הייתי שם בענייני-עבודה. אני בטוח ששני הקוראים הקבועים שלי פשוט הרוסים מהקטע שהאיש העומד מאחורי

Eilat, Red Sea

המיצפה התתימי באילת
לשוודיה באהבה

חוג הסינון גם עובד, אי ש לי חרשות עבורם. והעבודה היא שהביאה אותי להעלות את אילת על מפת חוג הסינון העולמי. זה 12 שנה לא הייתי באילת, ולמען האמת היא לא חסרה לי כלל. נהפוך הוא, נראה לי שהתפתחתי די יפה גם בלעדיה. אני גם לא התכוונתי לבקר בעיר הזו בעתיד הנראה-לעין. אבל, ברם, אולם, הימים מלאים הפתעות, ועבודה לא-שיג' רתית כשלי גוררת בעיקבותיה גם ביקורים לא-צפויים במקומות כמו אילת, למשל.

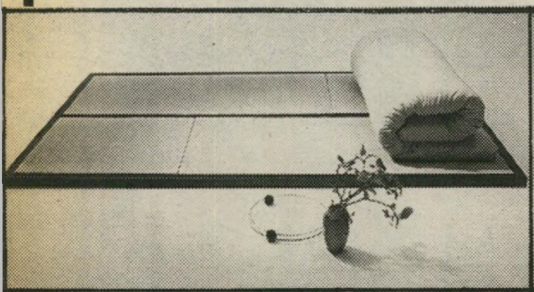
בביקורי האחרון ביישוב רומי זה לפני 12 שנה נראה לי המקום כמושבת-עונשין שכוחת-אל בערבות אוסטרליה, ומה רגע שכף-רגלי דרכה בעיר הזאת החלו מתבלשות במוחי תוכניות של הימלטות מהירה. תארו לעצמכם לאיזה מצב הגעתי, אם מצאתי את עצמי מתגעגע באר-שבוע. אפילו עשיתי טבלת-יאווה, וכל שעה שחלפה נמחקה בעליות מהלוח. אבל כל זה שייך לעבר.

בביקורי הנוכחי מצאתי אילת קצת אחרת, ואל תגידו לי שפשוט התגברתי, גם לפני 12 שנה לא הייתי פג. אילת פשוט השתנתה לטובה. העיר חיה, תוססת, צעירה, ונראית כמו עיר-נופש בינלאומית.

נכון שעריין בארבע רקות נסיעה במונית אפשר לסובב את כל העיר, אבל יש המון בתי-מלון חרשים, טיילת שעריין נמצאת בשלבי-הקמה, אך המראה סימנים מבטיחים, מיסעדות נחמדות, ומובן, יש המיצפה התתימי, שאני לא חושב שיש דומה לו בעולם כולו.

המיצפה הוא מיבנה בעומק הים האדום, שאליו יורדים במדרגות ולייניות מונעים לחרר עגול, בעל חלונות זכוכית הפותחים לנו צוהר לנפלאות עולם-הים. אני לא זוכר שאי-פעם שמעתי בחרר קטן כליכך הרבה קריאות התפעלות בשפות כה רבות ברומנית כמו במיצפה הזה. (אני מקווה שהגניחות שהשמיעה הקבוצה השוודית, שהיתה שם, אכן היו קריאות-התפעלות מהרגים, אבל אצלם אי-אפשר לדעת).

היו איתי שלושה חברים שהם גם מומחים גדולים כמאכלי-ים, מרי פעם הם ויהו איזור חייטיים שהם היו רוצים גם לאכול. נרמה לי שהם ראו שם ברבניות, סרדינים, סלמון מעושן, קאלמרי וכו'. אני, לעומת זאת, שמאכליהם היחידים שאני

TATAMI היפאנים באים

כבר קנה את המגיפה הזו, שהיא, לדעתם, המצאת-הדור. על קרהעוני הם קראו בספרים של צ'ארלס ריקנס, וחומת-ברלין הקורסת היא עבורם קטע מסרט מרע בדייוני. נורא בא לי לספר להם קצת על מיטות-סוכנות מברזל, ועל מיוזוני גומאוויר, כפר-סבא וכו' אבל החלטתי שאין טעם. איכשהו הערב עבר, וחחלתי מותש למלוני. מיותר, כמוכן, לציין שכשהרלקתי טלוויזיה בחדר ראיתי פיסומת חביבה לאיזו מיטה יפאנית בשם TATAMI. למחרת חזרתי לארץ בטיסה, כשכל הדרך ישבתי רדוך כקפיץ, שמה מישוה יסאל אותי אם כבר קנית TATAMI. רצח היה מתרחש שם.